

ხალგაზრდა ვეროელი

ქვემოთა დასახლების
1921 წლიდან

სამშაბათი
28
აგვისტო
№ 92 (11578)
1990

ქვემოთა დასახლების
1921 წლიდან

სახალგაზრდო, საზოგადოებრივ-პოლიტიკური გაზეთი

ფასი 8 კაპ.

დღეს მარიამობაა

დღეს მარიამობაა, საქართველოს მფარველის მარიამ ღვთისმშობლის მიძინების (გარდაცვალების) დღესასწაული. სახარებაში მოთხრობილია იოსების მეუღლე მარიამის ცხოვრება, რომელმაც უბიწოდ შვა იესო ქრისტე. ამიტომაც ქრისტიანულ მოძღვრებაში მარიამ ღვთისმშობელი მარად ქალწულ წმინდანადაა შერაცხული.

საქართველოში შრავალი ეკლესია-მონასტერია მარიამ ღვთისმშობლის სახელობისა. ხოლო ქართველები უხსოვარი დროიდან ვდღესასწაულობთ მარიამობას, როგორც უმშვენიერეს ქრისტიანულ დღესასწაულს. წლებადღელ მარიამობას კიდევ უფრო მეტ მადლს მოჰყვანს საქართველოში ჩამოსვენებული კარიბჭის ღვთისმშობლის ხატი, უძლიერესი და სასწაულომოქმედი.

მარიამ ღვთისმშობელმა დაიფაროს მისი წილხვედრი ქვეყანა — საქართველო. ამინ!

ქართულ არქიტექტურის ნარკვევა

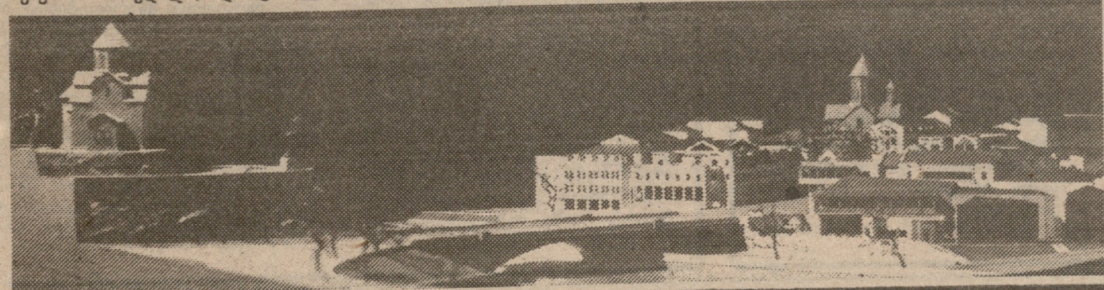
მიმდინარე წლის ივლისში ქ. კიევიში მოეწყო არქიტექტურული ნაწარმოებების საკავშირო მე-14 საერთაშორისო პროექტი და ნაგებობა. მის კომპეტენტურ ფიურის, რომლის შემადგენლობაშიც იყო არქიტექტორი ალექს კორკობაშვილი, ხელმძღვანელობდა სსრ კავშირის არქიტექტორთა კავშირის მდივანი იური გხედოვსკი. კონკურსში მონაწილეობდა ქართველ არქიტექტორთა ნამუშევრებიც. სსრ კავშირის არქიტექტორთა კავშირის მედალი, დიპლომი და,

ფულადი პრემია (1500 მანეთი) მიენიჭა ვახტანგ დავითაიას და ნიკა მაყიშვილის პროექტს „180-ადგილიანი სასტუმრო თბილისში“. სსრ კავშირის არქიტექტორთა კავშირის დიპლომი ავტორთა კოლექტივისათვის ერთ-ერთ რესპუბლიკაში შემოქმედებითი მივლინებით მიენიჭა ქ. მაჩაბისა და ქ. ჩხენიძის პროექტს „280-ადგილიანი საბავშვო ბაღი გაგრაში“ და პროექტს „თბილისის გორგასლის მოედნისა და მიმდებარე ტერიტორიის განაშენიანება“, რომლის ავტორთა ჯგუფში შედიან: ბ. ბათიაშვილი,

ვ. ფსუტური, თ. მაკასარაშვილი, ა. ყრუაშვილი, კ. ტაბიძე. წამახალისებელი სპეციალური დიპლომით აღინიშნა არქიტექტორების თ. ცანავას, მ. ლაითაძის, რ. მარგალიტაძის ნამუშევარი „დასვენებისა და აზროვნების ცენტრი ქ. ზუგდიდში“.

საქინფორმი

სურათზე: გორგასლის მოედნისა და მიმდებარე ტერიტორიის განაშენიანების პროექტის ფრაგმენტი.

პაროზიზილური ინფორმაცია აფხაზეთში მიმდინარე მოკლანების შესახებ

როგორც იცით, აფხაზეთის ასსრ უზენაესი საბჭოს სესიის ამა წლის 25 აგვისტოს ტენდენციურმა, ცალმხრივმა გადაწყვეტილებამ სრულიად ბუნებრივად და სამართლიანად დიდი აუიოტაჟი გამოიწვია. საქართველოს უზენაესი საბჭოს პრეზიდიუმმა ოპერატიულად მისცა ობიექტური შეფასება მომხდარს. თავის სატელევიზიო გამოსვლაში რეპუბლიკის უზენაესი საბჭოს პრეზიდიუმის თავმჯდომარემ ბატონმა გივი გუმბარიძემ ეს ფაქტი შეაფასა როგორც ქართველი და აფხაზი ხალხების, საქართველოში მცხოვრები ყველა ხალხის ინტერესების იგნორირება. საქართველოს უზენაესი საბჭოს პრეზიდიუმმა ბათილად სცნო აფხაზეთის ასსრ უზენაესი საბჭოს ამა წლის 25 აგვისტოს გადაწყვეტილება. მართალია, მომხდარი ფაქტი შეფასდა ობიექტურად, სამართლიანად, მაგრამ ჩნდება უამრავი კითხვა — რატომ მოხდა ეს? რა ძალები უწყობენ ხელს სიტუაციის დესტაბილიზაციას? ვინ ჯდვას ამის უკან?

ინფორმაცია იმის შესახებ, თუ რა ხდებოდა შაბათ-კვირას სოხუმში, ჩვენი თხოვნით ტელეფონით გადმოგვცეს გაზეთ „საბჭოთა აფხაზეთის“ რედაქტორის მოადგილემ ნოდარ მიძაძემ და გაზეთის კორესპონდენტმა გოჩა ბაბინამ:

ნოდარ მიძაძე — მთელი აფხაზეთის ქართველობა შეძრა ამ ფაქტმა. შეშფოთებული და აღშფოთებული ხალხი დარწმუნებულია, რომ ყველაფერი ეს სპეციალურად გაკეთდა მოახლოებული მრავალპარტიული დემოკრატიული წინასაარჩევნო კამპანიის წინ. ჩემი აზრით, აფხაზეთის ასსრ უზენაესი საბჭოს სესიის გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება ორივე ხალხის ინტერესებს, ხელს უწყობს სიტუაციის გამწვავებას და სრულ ქაოსს. აფხაზეთში ახლა შედარებით ნიშნულია, მაგრამ ეს მხოლოდ გარეგნულად. შინაგანი დაძაბულობა მაინც იგრძნობა.

სესიის გადაწყვეტილება არ იყო კეშმარიტი, დემოკრატიული, პარლამენტური განცხადება. იგი მხოლოდ ცალმხრივად გაკეთდა. სენია, ალბათ, ახლაც ჩაიშლებოდა, როგორც ეს წინა თვეში მოხდა, სენიაზე ორი დეპუტატი — ეროვნებით რუსი ნინა კუნეცოვა და აფხაზი აზიზ აგრაბა — ავადმყოფნი ძალით რომ არ მიეყვანათ. სხვა რომც არაფერი ვთქვათ, სესიის გადაწყვეტილების ობიექტურობაზე მართლაც ამ ფაქტითაც ბევრი რამის თქმა შეიძლება.

გოჩა ბაბინა — ჭასულ შაბათს საქართველოს პოლიტიკურ პარტიათა და ორგანიზაციათა მრავალი მაგიდის ცხუმ-აფხაზეთის რეგიონალური განყოფილების ინიციატივით მოეწყო გამაღრთხლებელი გაფიცვა სოხუმის ხალკომოტივო დეპოში, კვირას კი ხალხმრავალი მიტინგი ჩატარდა კონსტიტუციის მოედანზე. მიღებულ იქნა რამდენიმე მნიშვნელოვანი პუნქტისაგან შემდგარი რეზოლუცია. მთავარი იყო შემდეგი პუნქტი — მისცემოდა სამართლებრივ-პოლიტიკური შეფასება მომხდარ ფაქტს საქართველოს უზენაესი საბჭოს მიერ. იყო სხვა მოთხოვნები, რომლებიც მთლიანად ჩვენთან გამოკვეთილებია.

კვირას, მას შემდეგ, რაც საქართველოს ტელევიზიით გამოვიდა ბატონი გივი გუმბარიძე და ცნობილი გახდა საქართველოს უზენაესი საბჭოს პრეზიდიუმის დადგენილება, ხალხი შედარებით დამშვიდდა და გაფიცვა შეწყდა, მაგრამ ეს სულაც არ ნიშნავს იმას, რომ რეზოლუციის ყველა მოთხოვნა შესრულდა. ამისათვის კიდევ ბევრი მუშაობა იქნება საქმის.

საქათარი ინფორმაცია

სახალხო პრეზიდიუმის პარტიის კონფერენცია

გაიმართა საქართველოს სახალხო პრეზიდიუმის პარტიის მშრომელთა კავშირის მეორე (რიგგარეშე) კონფერენცია, რომელმაც განიხილა და დაამტკიცა ცვლილებანი პარტიის პროგრამასა და წესდებაში, აირჩია პარტიის პოლიტიკური საბჭოს შემადგენლობა. პარტიის სპიკერად არჩეულია ზაზა სიხარულიძე — სრულიად საქართველოს ღვთისმშობელთა კავშირის (ინვალიდთა ასოციაციის) პრეზიდენტი, პოლიტიკურ მდივად — გიორგი ძნელაძე — საქართველოს ინვალიდთა ფიზკულტურულ-სპორტული ფედერაციის პრეზიდენტი. შეიცვალა პარტიის სახელწოდება: ამიერიდან იგი იწოდება, როგორც „საქართველოს სახალხო პარტია“ (სსპ).

გადაწყდა, რომ სახალხო პარტია მონაწილეობას მიიღებს საქართველოს ეროვნული კონგრესისა და უზენაესი საბჭოს არჩევნებში.

საქინფორმი

გაბოვლინდა შემთხვევები, რო-
დესაც ოჯახის გაყოფისას ინდივი-
დუალური ბინათშენებლობისათ-
ვის მოქალაქეებს მიწის ნაკვეთები
გამოეყოფოდათ არა მათი შრო-
მების სარგებლობაში არსებული
ზედმეტი მიწებიდან, არამედ სხვა

კახა კოხერი
ამავე ხაზმართველს პრ
ტორი.

პლექსანდრე მენიანი

ბივი დუდუჩავა.
ხაქარველოს ტელევიზიის ხმის
რეჟისორი.

...საშუალო, 21 აპრილს, დილის სამრეწველო განყოფილებაში, სადა იმდენივე მოსახლეა, რამდენივე მოსახლეა სადაც არაა მოსახლე. სადაც არაა მოსახლე, სადაც არაა მოსახლე, სადაც არაა მოსახლე...

მაგრამ, ყველაფერი წინ იყო თურმე. ტრავისის სიღრმე მაშინ უფრო შეგვიძინებდა, როცა გია გურუაშვილი წერტილი დაუსვა ყველაფერს — ისეთი საჭმის კეთილშეშობა, რომელიც არავის არა სჭირდება, სჯობს კომპერატივში იმუშაოვო. ვფიქრობთ, კომპერატივი არ არის საჭირო. შემოშვითი ფული იყო გოჩა ჩიქოვანის, გია ჯიშკარიანისა და სხვა ფეხგდებულების გამოშვება.

ჩუნი გუნდი — ქართული ფეხგდების ფლავიანი. ამ აზრს ყველა დაეთანხმა იქ, მაგრამ როგორ უნდა გაკეთდეს ეს? ამბიციები, სხვათა აზრის მიუღებლობა — ეს ის არაგუნდები არაა, რომლებიც დაეხმარება დღეს ქართულ ფეხგდებს. პრეს-კონფერენციებზე მყოფი საქართველოს ფეხგდების ფედერაციის წარმომადგენლებს — ალექსანდრე ჩიქოვანს, რამაზ შენგელიას, ზურაბ პეტრიაშვილს არავითარი კონსტრუქციული წინადადებები არ წამოუყენებიათ. სამწუხაროდ, ფედერაციის პრეზიდენტი ნოდარ აბაიძეც შეხვედრას არ დასწრებია. მისი აზრი ახლა ბევრს აინტერესებს...

თავიდანვე პირდაპირ ვთქვათ — ის, რაც დღეს ქართულ ფეხგდებურთა ხელშია, არასოდეს მომხდარა, ანალოგს ჩვენი ფეხგდების ისტორიაში ვერ მოვძებნით — საქართველოს უპირველესი და უსაყვარესი გუნდის ყოფნა-არყოფნის საკითხი დღეს.

ცხადია, პირველ რიგში ეს იდეა მთავარ საკითხად პრეს-კონფერენციებზე, რომელიც ამას წინათ გაიმართა „იბერიის“ საწვრთნელ ბაზაზე.

გახსოვთ, ალბათ, მიმდინარე წლის თებერვალში, როცა გადამწყდა ქართული ფეხგდების დამოუკიდებლობის საკითხი, ერთ-სულს ენებოდა არ ყოფილა. ნუ შევუდგებით იმის ჩამოთვლას, ვინ მომხრე იყო და ვინ წინააღმდეგი. ფაქტები ისეთია, რომ მაშინ იმ აზრმა გაიმარჯვა, რომ ქართული ფეხგდები დამოუკიდებელი უნდა გახდეს — და იგი გახდა დამოუკიდებელი!

როცა საფეხბურთო სამართლიანად ამბობდნენ, საქართველოში ფეხგდების სპორტულ თამაშზე მეტი რამ არის, ბევრს მგელდებოდა — დანაშაულები, რომ მრავალი წლის განმავლობაში ჩვენ მას ერთადერთი სახით — თბილისის „დინამოს“ სახით წარმოვიდგენდით. მდიდარი სპორტული ტრადიციების მქონე რესპუბლიკა პირველ რიგში გახდა „იბერიის“ (მანამდე კი „ზარია ვოსტოკი“) გამოქვეყნის წერილი თბილისის „იბერიის“ (ყოფილი „დინამოს“) საწვრთნელ ბაზაზე მოწყობილი კრების შესახებ.

ვფიქრობ, ბევრმა გულშემატკივარმა წაიკითხა ეს სტატია და მეც არ მინდა ვრცელ ვილაპარაკო იმაზე, რაც მასშია აღნიშნული. ჩემი მიზანი სულაც არაა ვიკამათო იმ საკითხებზე, რომელთა განსჯა ჟურნალისტის კომპეტენციამ არ შეეძლო, მაგრამ საოცარია ყოფილი დინამოელი ასეთი დამოუკიდებულება საკუთარი ქვეყნის ჩემპიონატისადმი.

ჩვენ გავხდით არაპროფესიონალოთ ამბიციების მსხვერპლი — თვლიან ფეხგდებულები, მწერ-ნიელები და ხელმძღვანელები. მე მესმის მათი, რადგან ძალიან ძნელია იმ პრივილეგიების დაკარგვა, რაც ამ გუნდს ჰქონდა. თბილისის „დინამოს“ ხომ ყველა ქართულ ფეხგდებურთან აიგივებდა. წელს კი

რველ რიგში თავისი წამყვანი საფეხგდებო გუნდით ამოყობდა. და აი, ახლა ამ გუნდმა უფრო სწორედ, სამეურნეო ანგარიშებიან კლუბმა „იბერიამ“ განგაში ატეხა. სახეზეა ყველა საამისო ნიშანი, რომ, ალბათ, სულ მალე ჩვენ დავეკარგავთ გუნდს, რომელიც ნახევარსაუკუნეზე მეტი ხნის განმავლობაში მთელი საქართველოს სიყვარული იყო. ნუ შეგვეშინდება მაღალფარდოვანი სიტყვებისა, თუ ის სინამდვილეს ასახავს.

ყველაზე სამწიფო სიზმარშიც არ დავსწრებოდა გულშემატკივარს, თუ აქ, თბილისში, საყვარელი გუნდის ერთ-ერთ მატჩზე არც ერთი(!) ბილეთი არ გაიყიდებოდა. ასეთი გასაღები რეაქცია თბილისის „იბერიის“ თამაშის დონეზე. ადვილია გუნდის თამაშის კლასის დაკნინის მიზეზი მატერიალური სტიმულების უქონლობაში ეძებო. ვაცილებით ძნელია, ჩასწვდე პრობლემას უფრო ღრმად.

პრეს-კონფერენციებზე ყველა ფეხგდებულმა ერთხმად განაცხადა, რომ თავიდან მომავალს მხოლოდ ფეხგდებურთა ხელგეგმ, ოღონდ ისეთ ფეხგდებურთა, რომელიც 65 წელია ემყარება თბილისის „დინამოს“ ტრადიციებს. დღეს კი, როგორც ჩანს, განვითარების ეს გზა საღდაც გაჩერდა. ლიტონი სიტყვა რომ არ გამოგვივიდეს, მოვიყვანთ იმ შესვენებზე გამოშვებულ სტატეგიებს:

გურამ ქავთარაძე: „მე ფეხგდებურთა მოყვარულთა კლუბის ყოფილი თავმჯდომარე ვარ, ყოფილი იმიტომ კი არა, რომ ჩემს მაგივრად სხვა კაცი აირჩიეს, არა-

მედ იმიტომ, რომ კლუბში არც ერთი წევრი აღარ დარჩა“. თემურ ქეციაძე: იმ თბილისის მანძილზე, რაც თბილისის „დინამოს“ ვთამაშობ, ჯერ არასდროს არ აღმოვჩენილვარ ასეთ სიტუაციაში — როცა თბილისში მინდორზე გამოვდივარ, არ ვიცი, ვისთვის ვთამაშობ. არასდროს არ მომიხლოვია ჩემთვის არც ბინა, არც მანქანა, არც ფული, მაგრამ მე ვიცი, რომ ვთამაშობ ადამიანებისათვის, რომლებიც გულშემატკივრებიან. ჩემთვის ეს იყო უმაღლესი ჭიკაძე. ახლა კი სტადიონზე სიჩუმეა და ეს სიჩუმე მკლავს მე“.

კახი ცხადაძე: „ძალიან გთხოვთ, რომ სწორად გაიგოთ. მე მთელი ცხოვრება დიდ ფეხგდებურთა გუნდებში ვარ, მაგრამ ახლა ახლა გარკვეულ ნაკრებში თამაშისას გარკვეული პერსპექტივები გამოიჩინა, მაგრამ, ახლა ვატყობ, რომ ნელ-ნელა ჩემი კლასი ეცემა. არა, მე პროფესიონალი ვარ და სერვისის შემდეგ, ალბათ, სხვა გუნდში გადავალ კიდევ. არა, არ გეგნობთ, რომ რუსეთის რომელიმე გუნდში მივიღო გუნდით მეც და ჩემი მეგობრებიც, უბრალოდ, იქიდან საზღვარგარეთში წასვლის უფრო მეტი შანსი გვაქვს...“

რევაზ მამუკაშვილი: „მე ჯერ კიდევ თებერვალში ვამბობდი: ისტატობის სრულყოფის სტიმულს რომ დაკარგავ, ფეხგდებურთა ადრე ითამაშებენ იმ ფეხგდებურთა, რომელიც გულშემატკივრებს ახარებს-მეჭიქს და აი, შედეგად, ფეხგდებურთა ისე არა თამაშობენ, როგორც შეუძლიათ, გულშემატკივრები კი შინ სხედან“.

მწარეა ამ სიტყვების მოსმენა,

რედაქციისგან:

გამოქვეყნებულ წერილს მხოლოდ ინფორმირების ფუნქცია აქვს. საქართველოს ფეხგდების კომპეტენტური ანალიზი. წარმოგვიდგინა ჩვენი „იბერიის“, ფეხგდების დიდი ფუნქციონერის კოლოსკოვის ბინარული გახეხი „იბერიის“ კვირის ნომერში გამოქვეყნებული პუბლიკაციის წაკითხვის შემდეგ (ჩვენ მაინც გვგონია, ქართველთა შინაური საქმეები ჯერ აქ უნდა გავგვიჩინოთ). ნუთუ ასრულდა, ნუთუ კოლოსკოვი შესძლო და ქართული ფეხგდების ოლიგარქი მიაღწია თავისი საზღვრებს? განა ჩვენ, ან თვით „იბერიის“ ფეხგდებურთა არ იცოდნენ, რომ გავგვიჩინებოდა? განა მსგავსი რამ არაა მოხდომილი საზოგადოებრივი საქმიანობის ყველა სფეროში? რა გვქნათ? დავუაროთ ფარ-სმადი და მუხლმოდრეკილები შევივადროთ კოლოსკოვის უკან მოვიდეთ საბჭოური ფეხგდების „მშურ ოჯახში“? არა და რამდენი ხომ წყნარად გვიჩინა იქ. „იბერიის“ ფეხგდებურთა ხელგეგმის გამოთქვას (რამდენადაც ჩვენთვისაა ცნობილი, საქართველოს კატეგორიული ტონითაც), საკუთარი პირველობაზე მონაწილე კლუბებში გადახედვისა. კი მაგრამ, რა გარანტია აქვთ მათ, რომ ეს პირველობა მომავალ წელს კიდევ იარსებებს? ხომ ცნობილია, რომ რამდენიმე რესპუბლიკამ უკვე გამოთქვა დამოუკიდებელი ჩემპიონატის ჩატარების სურვილი. ამასთან, ვიღაც ხომ უნდა იყოს კვლავამყვანი, ვიღაც ხომ უნდა გადადგას ქართულ დამოუკიდებელ ჩემპიონატში პირველი რთულად-რთული ნაბიჯები? რატომ არ უნდა იყვნენ ისინი ჩვენი უპირველესი გუნდის ფეხგდებურთა? და საერთოდ, ნუთუ ვინმეს ეჭვი ეპარება არჩეული გუნდის სისწორეში? თუ აქაურებით ვაკეთდა რამე და შეცდომები იქნა და შევხვდეთ, ვეცადოთ გამოვასწოროთ. ყველაფერს ფეხგდებურთა და სპეციალისტებს ნუ გადავადრავდებით. ხად არაა ისინი, ვისთვისაც ძვირფასი იყო (და იმედია დღესაც ახეა) ქართული ფეხგდებური, თბილისის „დინამო“, — ერთგული ქომაგები, რომლებსაც წვიმისა თუ თაქარა მწველი, უკიდურეს გაჭირვებაშიც არ მიუტოვებიათ გუნდი? რატომ არ დავის დღეს ხალხი სტადიონზე? რატომ დავივიწყეთ სეზონის დასაწყისში დადებული ფიცი? პირველ რიგში სწორედ მათგან ველოთ წერილებს, რომლებსაც ხიამოვნებით გამოვაქვეყნებთ.

პირობებით თუ არა ფეხგდები?

თქვენზე სიტყვებით, ევროპის საკლუბო ტურნირებზე გასვლისათვის მებრძოლი გუნდი პირველ მატჩში საკუთარ მოედანზე ფოთის „კოლხეთთან“ დამარცხდით? ევროპულ ჩემპიონატზე დაბალი დონის გუნდებია, რომ გთქვამთ, სხვებთან თქვენს უპირატესობას რით ამტკიცებთ?

წარსულში სახელმწიფოებრივი თბილისის „დინამო“ (ახლანდელი „იბერია“) ამჟამად ისეთივე გუნდია, როგორც „გურია“, „გორა“, „ცხუმი“, „ლილა“ და სხვა, რადგან დღევანდელ და მომავალ საქართველოს ასე სჭირდება.

სხვისი არა ვიცი, მაგრამ რაც „იბერიაში“ წერია, პირადად მე გულს მტკენს, რადგან ყველაფერთან ერთად, ეს ხდება მაშინ, როცა ჩვენს მაგალითზე, უკრინაშიც სერიოზულად დაიწვა დამოუკიდებელი ჩემპიონატის ჩატარების საკითხი, როცა ბელორუსის ფეხგდების ფედერაციის აღმასკომმა პროტესტით მიმართა საკავშირო ფედერაციის და ბელორუსების კატეგორიულად გაღიზიანებული კოლოსკოვი იძულებულია 24 აგვისტოს „სოვეტსკი“ სპორტში“ მათ ბოლიში მოუხადოს.

სამწუხაროდ, სწორედ ამ დროს თბილისის ყოფილი „დინამო“ აწ-

საზოგადოებრივი-პოლიტიკური
მთავრობის
«ახალგაზრდა ივრელი»

ტელეფონები: მისაღები — 92-97-31;
პასუხისმგებელი მდივანი — 92-31-56;
წერილების განყოფილება — 99-00-10.

საქართველოს კ. ც. -ის ტკამა 380096, თბილისი-26, გ. კოსტავას ქ. № 14, იბეგდება
ოფიციალური წესით საგანგებო კორპუსში, ხომარაულის № 29
8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15. Наш индекс 66400

რედაქტორი
პირაპა პალარაიშვილი

რედაქციის მისამართი
მ. თბილისი — 380096
მ. კოსტავას ქ. № 14.